

Coral Cantiga —Cançons de festa i comiat

La Casa dels Cants

Diumenge, 28 de novembre de 2021 – 17.30 h

Sala de Concerts

Amb el suport de:

Membre de:

Programa

Coral Cantiga

(Josep Prats, director; Eva Martínez, assistent de direcció;
Marta Cordoní, preparació vocal)

Enric Casasses, Pepa López i Ignasi

Tomàs, recitants

Marta Cordoní, mezzosoprano

Barbara Kusa, soprano

Jordi Ricart, baríton

Feliu Gasull, guitarra

Francesc Puig, clarinet

Martí Prats, percussió

Jordi Domènech, Albert Guinovart, Josep

Surinyac i Víctor Valls, pianistes

Josep Prats, Eva Martínez i Montse

Meneses, directors

Clément Janequin (1485-1558)

Ce mois de mai

Manuel Oltra (1922-2015)

Amor mariner

Heinrich Isaac (1450-1517)

Innsbruck ich muss dich lassen

Feliu Gasull (1959)

Nou aforismes i un poema – estrena absoluta

Marcos Leite (1952)

Lata d'água

Arranjament per a cor de la cançó de Luiz Antônio (1921-1996) i Candeias Jota Jr. (1923-2009)

Vicent Andrés Estellés (1924-1993)

Testament mural (recitat)

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

“Canto negro”, de *Cinco canciones negras*

Josquin des Prés (ca.1450-1521)

Mille regretz

Jordi Domènech (1967)

Al mosquit que no em deixa dormir – estrena absoluta

Enric Morera (1865-1942)

La sardana de les monges

Nicolau Dols (1967)

Feliç (recitat, fragments)

Eduard Toldrà (1895-1962)

Cançó de comiat

(arranjament coral de Jordi Domènech)

Frederic Mompou (1893-1987)

Damunt de tu només les flors

Albert Guinovart (1962)

El temps del cant – estrena absoluta

Enric Casasses (1951)

Al principi era el vent (recitat)

Franz Schubert (1797-1828)

Ständchen

Johannes Brahms (1833-1897)

“Ihr habt nun Traurigkeit”, d'*Ein deutsches Requiem*, op. 45

Paul Hindemith (1895-1963)

Puisque tout passe

Durada aproximada del concert: 80 minuts, sense pausa

#ApropaCultura #coral #celebracions

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Cardoner Grup – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms Group – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Caixa d'Enginyers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímica – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Scasi Soluciones de Impresión S.L.

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme, S.L. – Morera Casablanques S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc – Elvira Abril – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Marta Barnes – professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – Lluís Carulla Font – Carlos Colomer Casellas – Isabel Esteve Cruella – Pere Grau Vacarissas – Maria José Lavin Guitart – Anna Saura Miarnau – Juan Manuel Soler Pujol – Daniela Turco – Joan Uriach Marsal – M^a. del Carmen Pous Guardia

Poema

31-9 Cordons

Dir que som víctimes de la Història
és demagògic.
Car som microactants de la Realitat-que-es-conforma
a poc a poc.

Actuem, cadascú, com pot,
vulguem o no vulguem,
sabent-ho o no, amb un paper ben clar, i aquí
no hi ha secundaris:
tots protagonitzem El Moment Encarnant-se.

En aquest fermentat espai de certesa
sols ens és donat
un segon per a combatre,
un que decidirà tots els altres.

Guanyar o perdre, casuística.

El triomf és cordar-se la sabata.

Jaume C. Pons Alorda

Era (2018)

Comentari

D'autèntica festa de les emocions podem qualificar, sense por d'equivocar-nos, el concert d'avui, no tan sols des d'un punt de vista estrictament musical –ja que el programa reuneix peces d'inspiració i llenguatges diversos–, sinó també pel significat profund que tenen aquestes obres per als protagonistes i bona part del públic assistent avui al Palau de la Música Catalana.

Explica la coral que les peces seleccionades s'agrupen en cançons de festa i cançons de comiat, i tot i que algunes són de difícil classificació en un d'aquests dos pols, es tracta d'un bon resum del fil conductor que les uneix i un magnífic exemple de com, avui, tots dos conceptes poden casar per fer del concert un acte únic.

La tria inclou, entre les primeres, petites joies com *Amor mariner* de Manuel Oltra –a les portes de les commemoracions del seu centenari– sobre text de Pere Quart, tota una declaració d'amor, així com l'alegria més continguda però igualment encomanadissa de la popularíssima *Sardana de les monges*. Entre les cançons de comiat, en canvi, separacions tant físiques –*Innsbruck, ich muss dich lassen*– com espirituals, ja siguin temporals –*Puisque tout passe*– o definitives, com els fragments d'*Ein deutsches Requiem* de Brahms o del cicle *Combat del Somni* de Mompou. No hi faltaran tres estrenes: de Feliu Gasull, Jordi Domènech i Albert Guinovart, testimoni de l'interès de la Coral Cantiga per la música del seu temps.

Tot plegat, per acomiadar Pep Prats i celebrar el seixantè aniversari de la “seva” coral –amb permís del fundador–, ja que és ell qui ha dirigit la Cantiga durant un període més llarg: quaranta anys! I si bé aquesta longevitat no és extraordinària en el terreny de la direcció coral, en què sovintegen els lideratges llargs, no és menys cert que la Coral Cantiga no és un cor qualsevol, sinó una entitat històrica, fruit d'una època i clau per entendre una etapa molt concreta de la història del cant coral a Catalunya.

Em permetré una anècdota personal per il·lustrar el vincle concret que m'hi uneix, i és un dels primers encàrrecs que vaig rebre als meus inicis en el periodisme musical: l'entrevista a Pep Prats amb motiu del quarantè aniversari de la Cantiga, un ja llunyà maig del 2002. La «Revista Musical Catalana» va publicar aquella conversa en què Prats, amb tota modèstia, definia la Coral Cantiga com *“un cor com tants n'hi ha hagut, que no s'ha preocupat només de treballar repertori, sinó també de la formació de la gent”*. Apassionat per la pedagogia, comprovava amb vertigen com s'havia convertit en el director més llonge del grup i afegia: *“La història no es pot inventar, és una cosa que passa. En la feina de la música, mai no arribes al final del camí. Sempre hi ha feina per fer”*. Qui conegui Pep Prats sap que, d'ara endavant, no es quedarà de braços plegats. Bona feina, Pep! Enhorabona, Coral Cantiga!

Albert Torrens, periodista i director de la «Revista Musical Catalana»

Salutacions

Coral Cantiga

Aquest concert que us presentem és un concert diferent de tots els que hem fet fins ara; un concert especial.

És especial per a Cantiga, perquè està emmarcat en la celebració del seu seixantè aniversari.

És especial per al Pep Prats, ja que clou una etapa de quaranta anys com a director de la coral.

És especial per als cantaires actuals, que s'acomiaden del Pep com a director titular i donen la benvinguda a la Montse Meneses com a nova directora.

Així, doncs, serà un concert emotiu per a molts de nosaltres i sobretot per al Pep.

Hem volgut que el programa recollís en una petita pinzellada el que han estat aquests seixanta anys de la Cantiga i per això comprèn un recull de peces emblemàtiques de tots aquests anys. Per a la interpretació d'aquest repertori també hem volgut que hi participessin diferents directors a més del Pep (Eva Martínez com a sotsdirectora i Montse Meneses com a nova directora), alguns dels músics que han col·laborat amb la Cantiga, ja fos com a instrumentistes o com a compositors (Feliu Gasull, Albert Guinovart, Jordi Domènech, Johan Duijck, Josep Surinyac, Víctor Valls), alguns dels actors i rapsodes que en un moment o altre han tingut un paper important en diferents repertoris de la coral (Pepa López, Ignasi Tomàs, Enric Casasses) i alguns solistes vocals amb qui la coral ha tingut la sort i el plaer de poder treballar en algunes de les seves produccions (Bàrbara Kusa, Marta Cordoní, Jordi Ricart).

Les obres que componen el programa han estat escollides d'entre les que formen el repertori que la Cantiga ha anat bastint durant aquests seixanta anys de vida, però tenen un parell de denominadors comuns: són, a grans trets, cançons de festa (*Lata d'agua*, “Canto negro...”) i cançons de comiat (*Innsbruck, ich muss dich lassen*, *Puisque tout passe...*), que integren el doble vessant d'aquest concert.

També hi ha alguna peça que té un lloc especial dins la trajectòria de la coral, com és el cas de *Ce mois de mai* –la primera obra que va cantar la Cantiga al seu primer concert l’any 1961. I –volem dir-ho– hi ha peces que són dins del programa perquè simplement ens porten a la memòria moments molt emotius, tant per als cantaires com per al Pep com a director. Aquest és el cas del *Ein deutsche Requiem*, op. 45 de Johannes Brahms, del qual hem inclòs un dels números.

Segurament avui hi haurà més d’una llàgrima cara avall. Segurament algun nus a la gola ens jugarà una mala passada, però sigui com sigui, volem celebrar aquests seixanta anys de la Cantiga, volem donar la benvinguda a la Montse Meneses, i sobretot, i per davant de tot, volem donar les gràcies al Pep per totes les hores de dedicació a la coral –les que hem viscut en primera persona i les moltíssimes hores que sabem que ha destinat a pensar i repensar produccions que anaven més enllà del cant coral, a buscar concerts, a buscar col·laboracions, etc.

Per tot això, avui, tots els qui hem passat en algun moment per la coral diem: “*Per molts anys, Cantiga*”, “*Benvinguda, Montse*” i “*Moltíssimes gràcies, Pep. A reveure!*”.

Avui, diumenge 28 de novembre de 2021, és un dia molt especial, assenyalat en el calendari des de fa molt de temps: en el concert de celebració del 60è aniversari de la Coral Cantiga, en Pep Prats passarà el relleu en la direcció de la coral a la Montse Meneses. En Pep ha estat 40 anys al davant de Cantiga. Us convidem a que afegiu en aquest espai del qual us donem l'enllaç, els vostres comentaris, ja siguin felicitacions o records que tingueu del Pep i de Cantiga:

<https://cantiga.lluisosdegracia.cat/2021/11/15/3098/>

Maite Pueyo Vigatà, presidenta de la Coral Cantiga

Avui ens hem convocat tots al Palau de la Música Catalana per fer una festa.

Celebrem que ara fa seixanta anys, el 22 de novembre de 1961, la Coral Cantiga, nascuda als Lluïsos de Gràcia, feia el primer concert, sota la direcció del seu fundador, en Leo Massó.

Celebrem, també, que fa quaranta anys que en Josep Prats dirigeix la nostra coral.

I també hem de fer un comiat, el del nostre mestre, en Pep, que tanca aquesta llarga etapa com a director de la Cantiga i passa el relleu a la Montse Meneses, a qui donem una calorosa benvinguda.

Tots aquests esdeveniments fan que tinguem una barreja d'emocions contradictòries.

En aquest moment de memòria i de canvi volem agrair a tothom que en aquests anys ha participat d'una manera o altra en la vida del cor: els cantaires i els directors (en Leo Massó, l'Oriol Ponsa, l'Edmon Colomer i en Pep Prats), que amb el seu talent, la seva dedicació i el seu amor a la música han fet possible aquesta trajectòria artística de seixanta anys.

Avui, després de quaranta anys, en Pep Prats deixa la Direcció de la coral. És, doncs, un bon moment per fer un reconeixement a la feinada que ha fet tots aquests anys, sempre a la recerca de projectes estimulants i de repertoris variats i interessants, tot plegat en un ambient sempre cordial i, alhora, amb el màxim rigor en el treball. Gràcies, Pep.

Cal, també, fer un reconeixement als cantaires, sempre fent pinya, treballant en harmonia, amb el cor, cadascú aportant-hi la seva veu, el seu fer, sempre implicats (especialment en aquest temps tan difícil que estem passant). Volem donar la benvinguda a la Montse Meneses, que ens dona una gran confiança amb vista al futur de la Coral Cantiga. Ens fa molta il·lusió continuar aquest camí amb ella com a directora. Benvinguda, Montse.

Rafael Giménez, president dels Lluïsos de Gràcia

Els Lluïsos de Gràcia tenim l'honor d'acollir un cor del nivell de la Coral Cantiga a la nostra entitat. Seixanta anys de trajectòria és una fita més que remarcable, quan es tracta d'una formació coral de les més importants del país. Una referència fonamental al panorama musical, un mirall que volem emular les altres cinc corals de la casa i una ambaixadora de luxe representant els Lluïsos de Gràcia arreu.

En aquest periple hi ha hagut responsables de renom a càrrec de la direcció més exigent, però és obligat fer referència al Josep Prats en el concert del seu comiat com a director titular, després de quaranta anys de dedicació. El Pep (a casa sempre l'hem anomenat així), ha liderat la Cantiga durant tota una vida professional. Quaranta anys de treball constant amb propostes innovadores de nous espectacles corals, i sempre tenint en compte el valor pedagògic i social del cant coral, tant per als cantaires com per al públic. Avui l'acomiadem sabent que tenim en la seva persona un lluisenc de soca-rel.

La Cantiga és responsable d'haver impulsat la creació de la coral infantil Violet (1966) i el cor juvenil Sinera (1968), tot configurant l'escola coral dels Lluïsos de Gràcia, que més endavant es va completar amb tres formacions addicionals que formen la nostra família coral. Cal destacar la seva idea d'estructurar-la com a eina de formació per al cant coral en totes les edats, amb una visió global en l'evolució i educació de les persones fent-ho des de la participació voluntària en el dia a dia dels Lluïsos de Gràcia.

Una felicitació gegant a la Cantiga i al Pep Prats amb aquestes onomàstiques tan “sonades”, i una paraula que ho vol resumir tot: GRÀCIES! Benvinguda als Lluïsos, Montse Meneses, com a nova directora de la Cantiga, molts èxits!

Montserrat Cadevall, presidenta de la FCEC

Novembre de l'any 2021

Avui celebrem que la Coral Cantiga fa seixanta anys. Creada per Leo Massó –que després va ser president de la FCEC–, l'entitat ha esdevingut un cor de referència i una gran família coral, i heu estat escrivint una part de la història d'aquesta activitat cultural, que és la que més gent practiquem al nostre país, i que no seria possible sense l'aportació de totes i cada una de les persones que hi heu cantat i que hi esteu cantant. Per molts anys!

Però a més, avui, es produeix el relleu de qui n'ha estat el director els darrers quaranta anys. En Pep Prats s'ha dedicat incansablement al cant coral, a la seva difusió, tant aquí com a nivell internacional. A més de la llarga trajectòria davant de la Coral Cantiga, podríem destacar-ne moltes activitats, com el ser cap de l'Equip Tècnic de la FCEC. Per tot això, Pep, et faig arribar el reconeixement, en nom propi i de la FCEC, per la feina que has fet pel món coral. Gràcies!

Coral Cantiga, us desitjo una nova etapa plena d'activitat i d'èxits i que puguem continuar gaudint dels vostres concerts durant molts anys.

Biografies

Coral Cantiga

(Josep Prats, director; Eva Martínez, assistent de direcció; Marta Cordoní, preparació vocal)

La Coral Cantiga dels Lluïsos de Gràcia va néixer l'any 1961.

Va ser fundada per Leo Massó i, des dels inicis, la seva prolífica activitat artística va ser complementada per l'impuls que donà a la fundació del cor infantil El Violet (1966) i del cor juvenil Coral Sinera (1968), tot abastant així la pràctica del cant coral a totes les edats i amb la intenció de donar-hi continuïtat. Més recentment aquesta oferta s'ha ampliat amb les corals Vent del Nord i La Fuga. La Coral Cantiga ha estat dirigida successivament pel mateix Leo Massó, Oriol Ponsa, Edmon Colomer i –actualment– Josep Prats.

Les manifestacions artístiques de la Coral Cantiga, que va obtenir el primer premi del Concurs de Masses Corals de Sagunt (1969), han estat destacades i freqüents arreu del país i a la resta d'Europa.

La Coral Cantiga ha col·laborat sovint amb orquestres prestigioses (Orquestra Ciutat de Barcelona i Nacional de Catalunya, Hertfordshire Chamber Orchestra, English Chamber Orchestra, Bournemouth Sinfonietta, Orquestra Simfònica del Vallès, Orquestra de Cambra de l'Empordà, Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra, Orquestra Barroca Catalana...), ha realitzat nombrosos enregistraments per a ràdio i televisió i ha ofert concerts a les primeres sales i en importants festivals i temporades a Catalunya (Festival de Música de Barcelona, Serenates al Barri Gòtic, Festival Grec, Setmana de Música Religiosa, Festival de Música Antiga, Mostra Catalana de Música Contemporània, Temporada de la Fundació "la Caixa", Euroconcert, Ibercamera, així com al cicle Cor, Cobla i Dansa al Palau de la Música Catalana...) i en altres ciutats de l'Estat espanyol (Santander, Vitòria, Valladolid, Segòvia, Màlaga, Auditorio Nacional de Música de Madrid, Palau de la Música de València, Festival de Música Sacra de Conca, etc.). Cal remarcar també la seva participació en diferents festivals internacionals (Flandes, Loughborough, Autun i diversos festivals Europa Cantat, entre els quals el de Barcelona l'any 2003).

La Coral Cantiga ha estat dirigida per directors de reconegut prestigi; entre d'altres, Pierre Cao, Laszlo Heltay, Oriol Martorell, Salvador Mas, Antoni Ros Marbà, Johan Duijck, Fernando Eldoro, Marcos Leite, Trevor Pinnock, Néstor Andrenacci i Salvador Brotons.

El seu repertori inclou obres de totes les èpoques i estils. Entre les seves produccions cal destacar els espectacles poeticomusicals, que combinen música coral i instrumental, teatre, poesia i fins i tot dansa, en un format sempre original i sorprenent.

La Coral Cantiga és membre de la Federació Catalana d'Entitats Corals, de la Federació Europea de Joves Corals-Europa Cantat i de la International Federation for Choral Music.

Pep Prats, director

©Vita Alfageme

Nascut a Sant Feliu de Llobregat (1953), va estudiar als conservatoris de Barcelona i Badalona, i direcció amb Antoni Ros Marbà. També ha seguit cursos de direcció coral professats per Jordi Casas, Erwin List, Laszlo Heltay, Pierre Cao i Michel Corboz.

A més de diverses agrupacions corals que ha dirigit aquests darrers anys (Coral Allegro, Corals de l'Arc), actualment ocupa el càrrec de director de la Coral Cantiga (Barcelona) i del Cor Ciutat de Tarragona. Ha estat professor de l'Institut del Teatre de Barcelona i del Conservatori Superior de Música del Liceu, director associat del Coro de Radiotelevisión Española (Madrid) i director convidat per diferents cors, tant *amateurs* com professionals (Capella de Santa Maria del Mar, Cor Nacional d'Homes d'Estònia, etc.). També és director del programa Cantània, que organitza anualment el Servei Pedagògic de l'Auditori de Barcelona.

Josep Prats ha treballat en nombrosos festivals corals nacionals i internacionals celebrats a França, Bèlgica, Anglaterra, Alemanya, Portugal, l'Argentina i Xile, i en les darreres edicions del festival Europa Cantat, a Linz (Àustria), Nevers (França) i Barcelona. També ha estat membre de jurats de competicions corals nacionals i internacionals, a Tolosa, Trelew, Amiens, Riva del Garda, Des Moines, Maasmechelen, etc., i sovint imparteix cursos de direcció coral a Catalunya, Espanya, França, els Països Baixos, Portugal, Xile, el Brasil i l'Argentina. Responsable tècnic de la Federació Catalana d'Entitats Corals en dos períodes, també ha format part del Permanent Music Committee de la Federació Europea de Joves Corals-Europa Cantat. Ha estat director musical dels Cursos Internacionals de Lleida i actualment té la responsabilitat artística de la Setmana Cantant de Tarragona.

A més dels compromisos artístics confirmats en diverses ciutats espanyoles, els pròxims mesos Josep Prats està convidat a dirigir a Bèlgica, Hongria, Xile i l'Uruguai.

Palau de la Música Catalana

Nadal al Palau

Del 13 de desembre
al 18 de gener

Més informació
i venda d'entrades
a www.palaumusica.cat/nadal

Dilluns, 13.12.21
Cantates i himnes de Nadal
de Bach

Dijous, 16.12.21
L'enfance du Christ de Berlioz
amb John Eliot Gardiner

Dissabte, 18.12.21
Festival de valsos i danses

Diumenge, 19.12.21 | Diumenge, 09.01.22
Bandes sonores
de John Williams

Dimarts, 21.12.21
La Grande Chapelle &
Escolania de Montserrat

Dissabte, 25.12.21 | Dissabte, 08.01.22
El trencanous de Txaikovski

Diumenge, 26.12.21
Concert de Sant Esteve

Dissabte, 01.01.22 | Diumenge, 02.01.22
Concert d'Any Nou amb valsos
de la família Strauss

Visites, concerts per
a famílies i molt més!

Textos

Clément Janequin (1485-1558)

Ce mois de mai

Ce moys de may,
ma verte cotte je vestiray.
De bon matin me lèveray,
ce joly moys de may.
Un sault, deux saults, trois saults,
en rue je feray,
Pour voir si mon amy verray.
Je luy diray qu'il me descotte;
me descottant le baiseray.
Aquest mes de maig
em posaré el meu abric verd.
M'alçaré d'hora
aquest bonic mes de maig.
Un salt, dos salts, tres salts
faré al carrer
per veure si trobo el meu amic.
Li diré que em desvesteixi;
i mentre ho faci, el besaré.

Manuel Oltra (1922-2015)

Amor mariner

Text atribuït a Joan Oliver (1899-1986)

Davant l'aigua infinita
el mariner somnia
un viatge d'amor.
A la cala petita
la donzella sospira
d'esperança i enyor.

El mariner a llevant
la donzella a ponent
i entremig la mar gran
mirall del firmament.

Cantava enfervorida
la veu del mariner:
en tràngol o bonança
el mar travessaré.
La plana que camina!
El blau desert vivent!
Les mòbils serralades
que cerquen terra i gent!
Oh, proa dreturera
segueix el rumb del cor
i mena'm a la riba
on trobaré la sort!

I com que la donzella
ha resat tant al mar
un dia veu les veles
del seu desig tibant
a l'horitzó on s'abraça
un blau amb l'altre blau
al pont de la goleta
vegeu el capità
com fita la mirada
al fons d'aquells ulls clars
pel blau marí que tenen
l'amor coneixerà.

El mariner a llevant,
la donzella a ponent
i entremig la mar gran
amb l'empenta del vent
i la glòria del sol triomfant!
Davant l'aigua infinita
la donzella exultava
de gaubança i fervor.
A la platja petita
el mariner complia
el seu somni d'amor.

Heinrich Isaac (1450-1517)

Innsbruck ich muss dich lassen

Innsbruck, ich muss dich lassen,
ich fahr dahin mein Strassen
im fremde Land da hin.
Mein Freud ist mir genommen,
die ich nit weiß bekommen,
wo ich im Elend bin.
*Innsbruck, t'he de deixar,
vaig pels carrers enllà
a un país estranger.
Privat de la meva alegria
i no saber com refer-la
estaré en la misèria.*

Groß Leid muss ich jetzt tragen,
das ich allein tu klagen
dem liebsten Buhlen mein
Ach Lieb, nun lass mich Armen
im Herzen dein Erbarmen
daß ich muss von dannen sein.
*Tinc una gran pena
que només puc desfer
a través del més estimat per a mi.
Oh, amor meu, no em deixis perdre
tingues pietat del meu cor
que ha de separar-te de tu.*

Mein Trost ob allen Weiben,
Dein tu ich ewig bleiben
stets treu, der Ehren fromm.
nun muss dich Gott bewahren,
in aller Tugend sparen,
bis daß ich wieder komm!
*El meu consol per sobre de totes les dones,
segueixo sent teu per sempre
sempre fidel, en veritable honor.
I ara que Déu us protegeixi
segur en tota virtut,
fins que torni.*

Feliu Gasull (1959)

Nou aforismes i un poema

Text d'Enric Casasses (1951)

Per anar de l'estructura de l'ou
a la de la truita es passa pel caos.

Si no pareu de cridar vindrà l'Anticrits
i us farà callar a tots.

L'Ànima és un tros d'adolescència
que dura tota la vida.

El món plora i l'univers riu.

El so de la panxa del càntir
és una il·lusió dels sentits.

Tres coses necessita el filosof: soledat, companyia i
dialogar amb amics absents.

Quan la ciència arribi a això que la poesia
fa segles que diu, potser ja serà massa tard.

I la magrana oberta la veig per la finestra
ara que és tard.

La inspiració és quan tot fa muntanya
atacar la més alta.

(Poema):
Que brillis com brilles
i cantar cançons
són coses que són
germanes i filles.

Marcos Leite (1952)

Lata d'água

Lata d'água na cabeça
Lá vai Maria
Sobe o morro e não se cansa
Pela mão leva a criança.
Maria lava a roupa lá no alto
lutando pelo pão de cada dia
sonhando com a vida do asfalto
que acaba onde o morro principia.
*Amb una llauna d'aigua al cap
allà va la Maria.*
*Puja pel turó i no es cansa
agafant el seu nen amb la mà.*
*La Maria renta la roba allà dalt
lluitant pel pa de cada dia
somiant amb la vida a l'asfalt
que acaba on comença el turó.*

Vicent Andrés Estellés (1924-1993)

Testament mural

... de la mellor que mai vestís camisa.

Jordi de Sant Jordi

El teu nom i el meu nom, escrits en la paret,
en aquella paret plena de cors i rúbriques,
en aquella paret de voluntats darreres,
mentre s'agonitzava de l'amor o la pena;
en aquella paret de la fosca escaleta,
entre paraules tendres i paraules obscenes,
paraules que parlaven d'un amor invencible,
paraules que parlaven d'un record de carn viva,
paraules que evocaven les nits de gaudi i pètals,
i la pornografia delirant d'uns dibuixos,
en una convivència que m'agrada pensar.

En aquella paret suada dels amants,
amarada d'amors com un dur matalàs,
en aquella paret de friccions ardents.
El teu nom i el meu nom feroçment enllaçats
quan també s'enllaçaven les nostres cames, fosca
escaleta que evoco i que no diré on és,
encara que em torturen, encara que em degollen.
El teu nom i el meu nom, ardents, en un arrap
sobre els algeps suats de la paret aquella.

El teu nom i el meu nom arrapats amb les ungles,
arrapats en la bruta paret de l'escaleta,
amb una voluntat de viure, de perviure,
amb una agonitzant cal·ligrafia dura,
entre coses obscenes i coses delicades,
exclamacions brutals d'un sexe poderós,
notacions ingènues de quadern escolar,
notes sobre la marxa dels esdeveniments,
aquell luxe d'autògrafs autèntics i primaris.
El teu nom i el meu nom, més que escrits, arrapats,
aquell amor, l'amor, amor d'ungles i dents.

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

“Canto negro”, de *Cinco canciones negras*

Text de Nicolás Guillén (1902-1989)

¡Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo,
repica el negro bien negro.
¡Aoé! Congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.

Mamatomba
serembé cuserembà.

El negro canta y se ajuma.
El negro se ajuma y canta.
El negro canta y se va.

Acuememe serembó, aé,
yambambó, aé,

Tamba, tamba, tamba, tamba,
tamba del negro que tumba,
tamba del negro caramba,
caramba que el negro tumba,
¡yambá, yambó, yambambé!

Josquin des Prés (ca. 1450-1521)

Mille regretz

Mille regretz de vous abandonner
Et d'eslonger vostre face amoureuse,
J'ay si grand deuil et peine douloureuse
Qu'on me verra brief mes jours definir.
*Gran recança d'abandonar-vos
i d'allunyar-me del vostre esguard amorós.
Sento tanta sofrença i una pena tan dolorosa
que ben aviat els meus dies finiran.*

Jordi Domènech (1967)

Al mosquit que no em deixa dormir

Text de Dolors Miquel (1960)

Meremat cabró, trompeter de la fosca,
cuïc, mosquit, autolatre escabrós
m'has matxucat del peu fins a la closca
clavant darder l'escarransit teu cos.

Encaputxat groller petit veneri,
m'has esperat entaforat al sostre
del son velat que despulla el seu rostre
a clivellades, xupant la sang aeri.

A cops de pic m'han trencat la nocturna,
vàndal espia que em va estimar culici.
Amb ulls com plats et busco a la cofurna

per aixafar-te tan bon punt et clissi.
Mascle nyaufat seràs amb sola agrenca,
ja no em fotràs pas més mosquit de penca.

Enric Morera (1865-1942)

La sardana de les monges

Text Àngel Guimerà (1845-1924)

Al davant de l'ermita de Sant Rafel
les sardanes airoses pugen al cel,
i tothom sent en l'ànima dolçor de mel.
Sardanes com aquestes mai s'han sentit.
Fins les ballen els avis quan ve la nit.
I als genolls de la mare canta el petit.
Per planúries i serres escampa el vent
de la cobla les notes alegrement,
i fins l'ona s'hi acosta, que al lluny la sent.

En un coll de muntanyes hi ha un monestir.
De puntetes les monges van al jardí,
que les roses enceses, i el llessamí.
Les sardanes arriben fins als seus cors
amb gatzara i rialles dels balladors,
i entorn d'elles, els arbres, quines remors!

Dues monges, a l'ombra, les mans s'han pres;
ja se n'hi ajunten d'altres, i altres després;
les de més lluny s'acosten; tothom ja hi és.
Ballen totes porugues, ben dolçament;
enrogides de galtes, mig somrient,
i sos peus en la terra, ni menys se'ls sent.

Rondinant l'abadessa ja se n'hi va.
Sent-hi a prop, llagrimaja; no sap renyar:
que ella també n'és filla de l'Empordà!
La lluna que s'aixeca, les monges veu,
pel damunt de la tàpia la cara treu
i així els diu, bondadosa: Balleu, balleu!

Nicolau Dols (1967)

Feliç (fragments)

(...) praderies d'alga, estrelles,
arena, esponges, un llampec tal volta
aigua amunt, cel amunt, enllà d'enllà
la lluna, el vent, les ones o el teu cos (...)

(...) el perfum de la pluja de l'agost,
el so dels grills brodant un vel de fosca,
i un frec suau de seda de bedoll
que t'ompli de calfreds (...)

No has nascut per estimar, no ho creguis:
tu has nascut per viure i fer camí,
per ocupar uns instants, alguns espais,
i sentir el frec, l'olor i el gust del món.

Feliç aquell qui no malgasta esforços
cercant l'amor i simplement camina,
i sap que això de viure ja és amor.

Feliç aquell qui troba en cada cosa
les arrels poderoses del que és bell
i bo, i necessari, i en gaudeix.

Feliç aquell qui fa del seu dolor
el sementer fecund de la bellesa.

Feliç aquell qui aprèn del patiment.

Feliç aquell qui beneeix l'amic.

Feliç aquell qui arriba a perdonar-se.

Feliç aquell qui ja no cerca res.

Feliç aquell qui guarda la memòria
d'un bell instant només.

Feliç aquell qui no atresora res.

Feliç aquell qui dona a les paraules
l'únic valor que tenen: el del aire
que les du i les retorna al seu origen.

Eduard Toldrà (1895-1962)

Cançó de comiat

Text de Tomàs Garcés (1901-1993)

Adeu, galant terra, adeu!
Adeu-siau, vinya verda,
flor seca del caminal,
lledoner de bona ombreta.
Ja no m'assec al pedrís
ni me bressa la riera.
Adeu, galant terra, adeu.

Les lloses d'aquell bancal
són ombrejades i fresques.
Els lledoners de la font
han tret una fulla tendra,
i els ceps faran bon raïm
quan els oregi el setembre.
Adeu, galant terra, adeu.

Els ceps faran bon raïm
i llum viva les estrelles.
Vindran les nits de l'estiu,
la mar quieta i estesa,
llambrant sota el cop dels remes,
tallada per la carena.
Adeu, galant terra, adeu.

Vindran les nits de l'estiu,
la tardor i la primavera,
les boires que baixa el cim,
el crit de les orenetes.
I sempre el respir del mar
i el batec de les estrelles.
Adeu, galant terra, adeu.

Adeu, muntanya, pedrís,
paret blanca de l'església,
aigua clara de la font,
plata de les oliveres,
olor mullada dels horts,
estrella, riera, vela.
Adeu, galant terra, adeu!

Frederic Mompou (1893-1987)

Damunt de tu només les flors

Text de Josep Janés (1913-1959)

Damunt de tu, només les flors.
Eren com una ofrena blanca:
la llum que daven al teu cos,
mai més seria de la branca.

Tota una vida de perfum
amb el seu bes t'era donada.
Tu resplendies de la llum
per l'esguard clos atresorada.

Si hagués pogut ésser sospir
de flor! Donar-me com un llir
a tu, perquè la meva vida
s'anés marcint sobre el teu pit.
I no saber mai més la nit
que al teu costat fóra esvaïda.

Albert Guinovart (1962)

El temps del cant

Text extret dels cants 1, 2 i 4 del Càntic dels Càntics del
rei Salomó

COR:

Aixeca't, que l'hivern ja ha passat i s'ha acabat la pluja.
Les flors despunten pel país.
El temps del cant ha arribat.

ELLA:

Que m'ompli de petons la teva boca,
que els teus amors són més dolços que el vi.
Quin perfum més suau els teus ungüents,
un bàlsam que s'escampa és el teu nom.

COR:

Despunta el fruit verd de la figuera,
les flors de les vinyes escampen perfum.

ELL:

Que n'ets de preciosa, amiga meva, que preciosa.
Darrere el vel, els teus ulls són coloms.
Que en són de belles les teves galtes entre arracades.
Tota tu ets tan bonica, amiga meva...
Amb una sola mirada m'has embogit.

COR:

Quan s'alci l'oreig del vespre
i s'estenguin les ombres, torna.
El temps del cant ha arribat.

Enric Casasses (1951)

Al principi era el vent

*Què és cantar, què són les cançons, em
preguntava jo amb motiu de l'aniversari
cinquantè de Pep Prats, músic i cançonista, mentre
em voltava per la closca una petició de Feliu
Gasull que em feia entendre que el silenci va
començar a existir després de la música.*

Al principi era el vent
fent fressa entre les branques
i ens posem a cantar
i en ser la cançó ordida
el silenci descobriem
i vam saber que som
de l'esperit
de les cançons
del vent d'entre les branques

I amb prou feines ser-hi ara
és més que viure i morir.

Franz Schubert (1797-1828)

Ständchen

Text de Franz Grillparzer (1791-1872)

Zögernd leise
In des Dunkels nächt'ger Stille
Sind wir hier;
Und den Finger sanft gekrümmt,
Leise, leise,
Pochen wir
An des Liebchens Kammertür.
*Amb calma insegura
en la foscó de la nocturna quietud
som aquí;
i els nostres dits suaument doblegats tusten,
fluixet, fluixet,
truquem
a la porta de la cambra de l'estimat.*

Doch nun steigend,
Schwellend, schwellend, hebend
Mit vereinter Stimme, Laut,
Rufen aus wir hochvertraut;
Schlaf du nicht,
Wenn der Neigung Stimme spricht!
*I ara elevem,
inflant, inflant, alçant
una sola veu tots junts,
un crit fort amb confiança;
no dormis,
quan la veu de l'afecte parla!*

Sucht' ein Weiser nah und ferne
Menschen einst mit der Laterne;
Wieviel seltner dann als Gold
Menschen, uns geneigt und hold?
Drum, wenn Freundschaft, Liebe spricht
Freundin, Liebchen, schlaf du nicht!
*Un dia un home savi cercava, a prop i lluny,
homes, amb una llanterna;
¿no és cert que són més rars que l'or
els homes amb afecte i benvolença?
Així, quan amistat i amor parlen,
amiga meva, amor meu, no dormis!*

Aber was in allen Reichen
Wär' dem Schlummer zu vergleichen?
D'rum statt Worten und statt Gaben
Sollst du nun auch Ruhe haben.
Noch ein Grüßchen, noch ein Wort,
Es verstummt dir frohe Weise,
Leise, leise,
Schleichen wir uns, ja, schleichen wir uns wieder fort!
*¿Però quin de tots els regnes
pot comparar-se amb el son?
Per això, en comptes de dir paraules i fer regals
ara hauries de descansar.
Només una salutació més, una paraula més,
se't va esvaint la cançó joiosa,
fluixet, fluixet,
marxem furtivament, sí, marxem furtivament altre cop!*

Johannes Brahms (1833-1897)

“Ihr habt nun traurigkeit”, d'*Ein deutsches Requiem*, op. 45

Ihr habt nun Traurigkeit;
aber ich will euch wiedersehen, und euer Herz soich
freuen,
und eure Freude soll niemand von euch nehmen.
*També ara vosaltres esteu tristos,
però el vostre cor s'alegrarà quan us tornaré a
veure.
I la vostra alegria, ningú no us la prendrà.
(Joan 16, 22)*

Sehet mich an:
Ich habe eine kleine Zeit Mühe und Arbeit
gehabt und habe großen Trost gefunden.
*Mireu-ho amb els vostres propis ulls:
He treballat moderadament
i he trobat un gran consol.
(Siràcida 51, 35)*

Wie einen seine Mutter tröstet,
will ich euch trösten.
*Com una mare consola el seu fill,
jo també us consolaré.
(Isaïes 66, 13a)*

Paul Hindemith (1895-1963)

Puisque tout passe
Text de Rainer Maria Rilke (1875-1926)

Puisque tout passe, faisons
la mélodie passagère;
celle qui nous désaltère,
aura de nous raison.

*Puix que tot passa, procurem
que la melodia sigui passatgera;
la que més satisfacció ens donarà
més ens enamorarà.*

Chantons ce qui nous quitte
avec amour et art;
soyons plus vite
que le rapide départ.

*Cantem allò que ens abandona,
amb amor i art;
siguem més ràpids
que el més ràpid comiat.*

També et pot interessar...

Palau Bach - Nadal al Palau

Dilluns, 13.12.21 – 20 h

Sala de Concerts

Cantates i himnes de Nadal de Bach

Gabrieli Consort & Players

Paul McCreesh, *director*

Johann Sebastian Bach:

Cantata 151, "Süßer Trost, mein Jesus kömmt"

Sinfonia BWV 146

Missa en Sol major, BWV 236

Himne "Von himmel hoch"

Cantata núm. 63 "Christen, ätztet diesen Tag"

Preus: de 12 a 60 €

An abstract painting featuring vibrant, wavy lines in shades of blue, orange, and white, creating a sense of movement and depth. The background is a deep, solid blue.

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

